

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-516/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Środowisko naturalne — Gospodarka odpadami — Składowisko w Campolungo (Ascoli Piceno) — Dyrektywa 75/442/EWG zmieniona dyrektywą 91/156/EWG — art. 4 i 8)*

(2005/C 45/17)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-516/03, Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez R. Amorosiego i M. Konstantinidisa, przeciwko Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I. M. Braguglię, wspieranego przez M. Fiorilliego, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa, wniesioną dnia 9 grudnia 2003 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, R. Schintgen, i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady złożone na składowisku w Campolungo, znajdującego się na terenie komuny Ascoli Piceno (Włochy) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu oraz nie przyjmując niezbędnych uregulowań, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał je prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B do dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. albo odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 tej dyrektywy.

2) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-520/03 José Vicente Olaso Valero przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (wniosek Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)⁽¹⁾*(Polityka społeczna — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 80/987/EWG — Zakres zastosowania — Pojęcie „roszczenia” — Pojęcie wynagrodzenia — Odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia z pracy)*

(2005/C 45/18)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-520/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania), postanowieniem z dnia 27 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 grudnia 2003 r., w postępowaniu: José Vicente Olaso Valero przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (prezes izby), K. Lenaerts, N. Colneric (sprawozdawca), K. Schiemann i E. Juhász (sędziowie); rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Do sądu krajowego należy określenie, czy pojęcie „wynagrodzenie”, w sposób, w jaki zostało zdefiniowane w prawie krajowym, obejmuje także odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia z pracy. Jeżeli tak jest, odszkodowania te należą do zakresu zastosowania dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie zmian wprowadzonych dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę 80/987.

2) Jeżeli zgodnie z prawem krajowym przyznane orzeczeniem sądownym lub decyzją administracyjną roszczenia o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę mieszczą się w pojęciu „wynagrodzenia,” identyczne roszczenia ustalone w ugodzie, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, powinny zostać uznane za roszczenia pracownicze wynikające z umowy o pracę lub stosunku pracy w rozumieniu dyrektywy 80/987. Sąd krajowy nie powinien stosować przepisu krajowego, który naruszając zasadę równości wyłącza te roszczenia z pojęcia „wynagrodzenia” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 06.03.2004